

Tuyển tập Hoa Song Đường 07
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. Mẹ chờ con
02. Ôn Cha - Đức Mẹ
03. Gợn sóng tuyên đài
04. Cuối bờ rêu thiên cổ
05. Nhớ mãi tình quê
06. Cho trọn tình quê
07. Quê hương chỉ một
08. Những cánh hoa rừng
09. Xin Mẹ chờ con
10. Nhớ bóng hình Cha

Mẹ chờ con

Mẹ đã chờ con thuở mới đi
Thời gian mỗi mất bóng từ ly
Nhà tranh bếp lửa tro than lạnh
Ngưỡng cửa mòn trông biết nói gì

Mẹ đã chờ con thuở mới xa
Con đi, như thiếu chi trong nhà
Vườn sau ngõ trước buồn hiu hắt
Rau cỏ com canh bót đậm đà

Mẹ đã chờ con thuở tóc xanh
Mà nay mái trắng phủ tơ màn
Tuổi già sức yếu chân tay mỏi
Mẹ sợ dầu khô bắc lửa tàn

Chờ con, mòn mỏi mái tranh nghèo
Mưa gió bốn mùa cố đặng đeo
Một nắng hai sương chùn tuổi tác
Biết đâu lở sụp cuối chân đèo

Chờ con, mẹ đã đắm mùi sương
Tiếng nhớ vờn quanh với tiếng thương
Thăm thẳm hai bờ đôi mắt ướt
Đêm đêm còn đếm mấy canh trường

Cuối nẻo, mẹ đành nhắm mắt thôi

Con đau chỉ một, mẹ đau mười
Đã xa nóm ruột, còn xa nữa
Trái chín rụng rơi, chín cả người

Mẹ đi, không có trách gì đâu
Mưa gió phong sương nhuộm thắm màu
Ái Tử buông dòng khua sóng vỗ
Một mai con đến, ngó nương dâu.

Tháng 4 – 2008
Mặc Giang

Ơn Cha - Đức Mẹ

Năm ngàn năm trước, nhớ Ơn Cha
Nguồn cội tình thương, nhờ Đức Mẹ
Chỉ dạy khuyên lơn, trăm đầu con trẻ
Xuống biển lên non, cần gọi nhau về

Năm ngàn năm trước, thắm Ơn Cha
Máu chảy ruột mềm, nhuần Đức Mẹ
Đất nước Văn Lang, Hùng Vương quốc Tổ
Sông núi Việt Nam, dòng giống Tiên Rồng

Ơn nghĩa Mẹ, sâu hơn biển Đông
Công đức Cha, cao hơn núi Thái
Chạy dài từ Nam Quan cửa ải
Dọc Trường Sơn đến mũi Cà Mau
Non xanh nước biếc một màu
Cháu con gìn giữ con tàu giang san
Không có gì dọc ngang cách trở
Không có gì tan vỡ ngược xuôi
Đan tay, miệng thắm môi cười
Đan tâm, kết nối tình người Việt Nam

Thời gian dù có đổi
Không gian dù có thay
Nhưng nòi giống Rồng Tiên chỉ một
“Cây có cội
Nước có nguồn
Chim có tổ
Người có Tông”
Mảnh quê hương, xương máu cha ông
Bức dư đồ, truyền trao thế hệ
Đàn cháu con thương về nỗi nhớ

Cha - Thái Sơn - vò võ canh trường
Mẹ - Biển Đông - ấp ủ trùng dương
Dù cách xa đến muôn hướng ngàn phương
Vẫn thấp đuốc tìm nhau Nam Trung Bắc

Tình quê hương mặn nồng thấm thiết
Dân tộc này là giống Rồng Tiên
Nghe không tiếng gọi hồn thiêng
Ôn Cha, Đức Mẹ, trao truyền muôn năm.

Tháng 4 – 2008
Mặc Giang

Gợn sóng tuyên đài

Được tin Mẹ nhắm mắt
Thôi, thế là cuộc đời con đã hết
Được tin Mẹ buông tay
Thôi, thế là cuộc đời con không còn
Vuông đầu mà nói chi tròn
Sắt đầu mà nói chi son úa màu
Thời gian, da thắm thịt thau
Nỗi niềm đan kín còn đau suốt đời
Vô thường băng giá lên ngôi
Tình thương nhớ mẹ, gọi đời hoang vu
Một vài năm, còn nay lần mai nữa
Mấy mươi năm, còn gì lửa mà lần
Chín chiều rữ bóng phù vân
Hoàng hôn khuất núi, treo vàng trăng soi
Trèo lên trên đỉnh chơi vơi
Nói lên tiếng Mẹ, không lời vọng vang
Lặn sâu vào đáy suối vàng
Âm linh dậy sóng mênh mang vô bờ
Thôi hết rồi, mái tranh nghèo vợn khói
Thôi hết rồi, bếp lửa ấm hồng tươi
Muốn nghe tiếng mẹ nói
Muốn nhìn mắt mẹ cười
Đi vào cõi không người
Bóng muôn trùng lan tỏa
Muốn nghe tiếng mẹ thương
Muốn nghe tiếng nệp một, mía đường
Đi vào cõi vô thường
Bụi mờ phơi sỏi đá
Tắm hình Mẹ, con muốn nhìn thật rõ
Áng thờ Mẹ, con quyện khói trầm hương

Ngày thì ảm bóng nghệ thường
Đêm thì thấm lạnh ngấn sương canh dài
Sờ lên ảnh tượng thiên thai
Suối vàng gợn sóng tuyền dài thiên thu !

Tháng 5 – 2008
Mặc Giang

Cuối bờ rêu thiên cổ

Xin dâng nén hương, qui bên mộ mẹ
Nghe đáy lòng tan nát cõi tâm tư
Đây là chỗ mẹ nằm, giấc ngủ ngàn thu
Nghĩa địa vắng tanh, là da là thịt

Còn kia, là mộ phần của Cha ngày trước
Hai đấng sinh thành, bên cạnh song song
Thôi hết rồi, hết cả những chờ mong
Tim quặn thắt giữa lạnh lùng cố quận

Nước róc rách ngập ngừng bên bờ suối
Sóng rì rào đập vỗ bến ngân sương
Hoa trắng trôi chìm nổi cuối sông Thương
Con chim nhỏ bơ vơ về tổ Nhớ

Cả dĩ vãng xa mờ đường quê cũ
Ký ức chìm hình ảnh lối mòn xưa
Tiếng ve kêu còn sót lại cuối mùa
Chưa đốt cháy những ngày Hè oi ả

Nhìn hàng chữ trên mộ bia lạnh giá
Mới biết rằng đây là chỗ của mẹ cha
Cõi đi về nhưng không phải là nhà
Không bếp lửa, không tro tàn sớm tối

Khói hương bay nhạt nhòa tan trước gió
Tìm mẹ cha trống rỗng bóng hư vô
Càng hình dung, càng mất hút xa mờ
Im phăng phắc cuối bờ rêu thiên cổ.

Tháng 5 – 2008
Mặc Giang

Nhớ mãi Tình Quê

Quê tôi một xóm thôn nghèo
Bốn mùa lam lũ đắng đeo
Dân làng đói no âm lạnh
Nhưng tình chan chứa sơn keo

Quê tôi sỏi đá khô cày
Mồ hôi, nước mắt đắng cay
Một nắng, hai sương, đải gió
Gừng cay muối mặn thương thay

Mùa lên, tay cày, tay cấy
Đồng vàng, lúa chín thơm bông
Ca vang, tay gặt, tay hái
Thôn làng đẹp dạ ước mong

Ngày vui, ngày hội, vuông tròn
Người người, già trẻ hân hoan
Nải chuối, nồi cơm, thũng nếp
Giàu nghèo nào có thiệt hơn

Vậy mà, Biển Đông nghĩa Mẹ
Vậy mà, Núi Thái ơn Cha
Một trời quê hương ta đó
Xa rồi, mới nhớ thiết tha

Đi đâu, cũng muốn trở về
Tình quê, không lỗi ước thề
Đi đâu, ai không thương nhớ
Ươm lòng, nhớ mãi tình quê.

Tháng 4 – 2008
Mặc Giang

Cho trọn Tình Quê

Đây rồi, làng quê yêu dấu
Đã từ bao thuở chia xa
Mênh mang dâng tràn nỗi nhớ
Hôm nay, về với mái nhà

Em thơ, chờ mong trước ngõ
Mẹ quê, ấp ủ lều tranh
Bếp lửa hồng êm sáng tỏa
Bừng lên một mái an lành

Từ ngày cất bước ra đi
Em thơ, không nói năng gì
Mẹ quê, chìm sâu ánh mắt
Bên cầu Ái Tử, sầu bi

Từ ngày cất bước ra đi
Cánh chim bạt gió Ba Vì
Ba tôi, sơn khô tóc trắng
Phong trần chưa thỏa, cứ đi

Đây rồi, làng quê yêu dấu
Đồng vàng xanh bóng mạ non
Bếp hồng nhà tranh sương ẩm
Đan tay nương núa vuông tròn

Bao năm, quay gót chân về
Sao đời, vật đổi, nhiều khê
Mất còn tìm quên gửi nhớ
Ươm lòng cho trọn tình quê.

Tháng 4 – 2008
Mặc Giang

Quê hương chỉ một

Quê hương chỉ một nhớ nghe em
Dù Bắc Nam Trung chỉ một dòng
Cha Lạc, mẹ Âu đồng một bọc
Biển Đông, núi Thái đứng chờ trông

Quê hương chỉ một nhớ nghe anh
Văn hiến ngàn năm rạng sử xanh
Tiên Tổ mở nước, con giữ nước
Truyền trao thế hệ giống hùng anh

Nam thanh, nữ kiệt nước non nhà
Chữ “S” dư đồ dệt gấm hoa
Nét sử huy hoàng thêu dấu ngọc
Núi sông một dải đó, sơn hà

Việt Nam Dân tộc, giống Rồng Tiên
Sừng sững trời Nam quá vĩnh nhiên
Lẫm liệt đường đường non nước Việt
Hồn thiêng sông núi quyện thanh thiên

Quê hương chỉ một nhớ nghe em
Khắp Bắc Trung Nam vạm nẻo đường
Thôn dã phố phường đồng mở hội
Dân tình chan chứa sống yêu thương

Quê hương chỉ một nhớ nghe anh
Khí phách hiên ngang vốn tỏ tường
Sóng vỗ trùng dương reo biển Thái
Thành đồng vách núi lộng Trường Sơn.

Tháng 4 – 2008
Mặc Giang

Những cánh hoa rừng

Giữa núi rừng có những bông hoa kỳ lạ
Nở thắm tươi, màu sắc tuyệt vời
Mỗi cánh hoa, có một nụ cười
Tô nét đẹp cho ngàn cây xanh lá

Sáng tinh mơ óng ánh làn sương nhẹ
Từng cánh hoa đón nắng đợi ngày lên
Nhoén nụ hoa như nét đẹp thân tiên
Thoáng hương bay, thơm núi rừng lộng gió

Vàng đông hiện, giọt sương sa, bỏ ngỏ
Từng cánh hoa, trĩu xuống, nhụy phô hình
Nhô lưng chừng, trên đồi núi nguyên trinh
Giữa thiên nhiên mở khung trời điểm ảo

Mỗi chiều về khép nụ mơ nho nhỏ
Đỡ nắng vàng, vén nhẹ ánh hoàng hôn
Mây lửng lơ, treo chót đỉnh chập chờn
Gió ngưng đọng, phủ màn đêm buông xuống

Những bông hoa kỳ lạ
Điểm tuyết giữa núi rừng
Cho ngàn cây xanh lá
Cho nắng gió mưa rừng

Những bông hoa kỳ lạ
Bên dốc đá lưng đồi
Trời xanh vờn sắc thể
Mây trắng ngập ngừng trôi

Giữa núi rừng có những bông hoa kỳ lạ
Những bông hoa đẹp nhất của loài hoa
Những bông hoa đẹp nhất kết tòa
Hoa giữa núi rừng, bông lai hạ giới.

Tháng 3 – 2008
Mặc Giang

Xin Mẹ chờ con

Biết mấy năm rồi mẹ nhớ không
Phương trời cô đọng mãi hoài mong
Mong sao có một ngày nào đó
Thăm lại tình quê ấp ủ lòng

Những tưởng ra đi dễ trở về
Nào ngờ một chuyến vạn sơn khô
Đôi bờ ly cách mờ sương gió
Núi gởi đôi non vọng ước thề

Đêm trải trường canh nhớ mẹ hiền
Cầu xin mẹ sống được bình yên
Dầu cho tuổi hạc đèn leo lét
Le lói sao trời rọi bóng đêm

Hình bóng mẹ hiền mãi nhớ thương
Mai chiều nắng sớm nặng tơ vương
Nhà tranh vách lá tình quê đó
Đeo đẳng cùng con khắp nẻo đường

Ráng sống an lành nghe mẹ ơi
Dù cho sóng nước vỗ đầy vơi
Bờ xa ấm lạnh mơn mi mắt
Mẹ vẫn chờ con dầu cuối đời.

Tháng 7 – 2008
Mặc Giang

Nhớ bóng hình Cha

Nhớ bóng hình cha thuở ấu thơ
Tôi mang từ đó đến bây giờ
Thời gian tàn úa mờ sương lạnh

Năm tháng dày vò khép mắt mơ

Bóng núi chiều hôm nhạt nắng vàng
Rừng khuya kéo gió lộng mênh mang
Cha ngồi ôm mảnh dư đồ rách
Đá lở cát bồi nát ruột gan

Cỏ cháy đồng khô thương mạ non
Trơ vơ gốc rạ mộng hao mòn
Gầy gò nhựa sống tiêu sinh lực
Ruộng lúa cỗi cằn lép ngọc son

Mấy đời chồng chất của ông cha
Một gánh giang sơn nặng nước nhà
Lệ sử đau lòng con quốc quốc
Canh tàn non nỉ tiếng gia gia

Tự thủa đầu xanh đến lão làng
Thương cha lao khổ lắm gian nan
Một đời gai góc cùng non nước
Nước chảy vô bờ non rẽ ngang

Tôi bước chân đi khắp nẻo đường
Nhìn qua dấu vết của quê hương
Đâu đâu cũng thấy dày tang tóc
Ray rức cơ cùng thương vẫn thương.

Tháng 4 – 2008

Mặc Giang